

„Hoří už Paříž?“ Hořela už předtím, za mnohem menší pozornosti (na snímku požár v pařížském **kostele svatého Sulpicia** 17. března 2019)

Autor: Václav Jan

Hoří katedrála Notre-Dame a neevropští „Francouzi“ z toho mají dobrou zábavu. Plameny nad Paříží jsou jen symbolem požáru, který zachvátil Evropu. Primitivní útoky na kostely a sofistikované útoky na celou evropskou tradici jsou na denním pořádku a papež objíždí muslimské země a káže cosi o imigraci jako největším štěstí, jaké nás mohlo potkat. Po ulicích pochodují vojáci s ostře nabitými samopaly, ale politici nikdy nepřiznají, že válka už běží, protože potom by se jich někdo mohl zeptat, proč nevelí k boji. Odpověď nemají, protože zbabělci jen ustupují a vzdávají se, přesvědčeni, že kapitulaci lze zamaskovat závojem relativistických a lidumilných blábolů.

Média melou cosi o tom, jaká že to byla poškozena cenná kulturní památka a významný historický objekt. Notre-Dame byl ale národní symbol a hlavně jeden z nejvýznamnějších chrámů katolické Francie, kterémuž konstatování se většina politických stratégů, podlézajících ultralevičáckému panstvu a jeho občansko-ateistické ideologii, vyhýbá jak pověstný čert kříži. Proč tolik nářku nad jedinečnou ztrátou, když francouzští prezidenti už nějakou dobu hlásají, že nic jako francouzská kultura neexistuje?

Read Denis Berthier's answer to What do French people think about Macron saying "there is no such thing as French culture"? on Quora

Moderátorka Euronews se nechala slyšet, že požár zasáhl i křesťany (sic), že je to pro ně těžké obzvláště v tomto čase, a v souvislosti s tím se dokonce blýskla poznatkem, že prý pro některé křesťany jsou Velikonoce dokonce většími svátky, než Vánoce! Typické zakdákání slepice, která si s křesťanskou tradicí matně spojuje jen ten jiskřící sníh na horách, dobré cukroví, dojemné písničky a zářící stromek, pod nímž bývá nějaká nová hračka nebo chytřejší mobil. Taková poezie! Pročpak jen ti divní křesťané považují něco jiného za ještě větší svátek?

Ani tak bohatá země, jako je Francie, nemá prostředků nazbyt. Co nateče do imigrantů, následných bezpečnostních manévru proti teroristickým hrozbám, co si nakradou velkopodnikatelé a bankéři, a konečně co je nainvestováno do pronásledování a špiclování těch, kterým se na tom něco nelíbí, to holt někde chybí. Zásadní dědictví francouzské křesťanské minulosti bylo zjevně rekonstruováno s fušerskými bezpečnostními opatřeními. Pokud by byla příčina skutečně taková, jakou úřady a média naznačují, pak jsme se asi v této oblasti nepohnuli o píď od dob požáru pražského Národního divadla.

Máme tu ovšem další vděčný důvod k demonstraci internacionální solidarity, plné ujišťování o účasti, nabídek pomoci a hlavně siláckých řečí, co všechno zvládneme, jako vždycky, když se něco semele. Ani slovo o tvrdé realitě, že totiž Evropa po žádné z těchto ran nebude stejná, jako dřív. Co víc, bude horší. A ti, kteří by tomu mohli zabránit, nebo se o to aspoň pokusit, to sami od sebe nikdy neudělají. Místo toho trousí politici dojemné slogany a multimilionáři, rýžující na prodeji luxusních hadříků snobům, se blýsknou peněžními dary na obnovení katedrál. To už ale bude jen ubohá kopie, protože řada prvků se nedá ani věrohodně napodobit. Prostě už to neumíme.

Slavící muslimové (a nedělejme si iluze, že jenom oni) jsou opojeni vidinou blížícího se triumfu a opovržení k takové umírající kobyle, jako je křesťanská Evropa.

Vzkazy truchlících Novofrancouzů svědčí o vysoké míře jejich integrace do francouzské společnosti

Potřebuje umírající kobyla zdobnou uzdu a nakadeřenou hřívu? Možná se jen vzňalo očistnými plameny místo, které již dávno přišlo o svůj skutečný význam a ducha pod nápoem miliónů čumilů z celé planety, kteří si hlavně musí všechno vyfotit na Facebook. Pokud už byl Notre-Dame jen kulisou romantických filmů a „vzácnou kulturní památkou“, pak není zas nutno tak moc plakat. Ti, kdo katedrálu vnímali v jejích skutečných duchovních rozměrech, jsou už dnes v Evropě stejně na vymření, tak k čemu je jim katedrála. Neměla by si mizející civilizace vzít své movité dědictví, v duchu filozofie spálené země, s sebou do hrobu, aby ho uchránila od budoucího ponížení? Aby se z katedrály za padesát nebo sto let nemohla stát mešita, středisko afrických kultur, synagoga, katedra marxismu, nebo třeba Muzeum původních kultur předislámské Evropy?

Šok ze ztráty chrámu se náramně hodil Macronovi k odvedení pozornosti od žlutých vest, k vytvoření nové, rozjitřenější a povolnější nálady v unavené společnosti. Dále tu máme fakt, že křesťanské symboly jsou ve světě pravidelným cílem teroru a Notre-Dame patřil mezi ohrožené objekty. Důvodů ke spekulacím je řada, a tím hlavním je fakt, s jakou rychlostí bylo vydáno ujištění, že i když přesná příčina požáru není známa, lze zcela vyloučit možnost žhářství či souvislost s terorismem. O tom měly příslušné kruhy zřejmě jasno dávno před tím, než vůbec dorazil první hasič. Ať to ve skutečnosti bylo jakkoli, pravdu se od profesionálních lhářů stejně nikdy nedozvíme.

Psáno pro Délský potápěč